

Gönderen Kadir Hatipoglu - Şubat 18 2021 18:29:24

[illegible]

عَنْ أَنَسٍ
عَنِ
النَّبِىِّ
صلى اللهُ
عليه وسلم
قَالَ ;
ثَلاَثٌ مَنْ
كُنَّ فِيهِ
وَجَدَ
حَلاَوَةَ
الإِيمَانِ
أَنْ يَكُونَ
اللهُ
وَرَسُولُهُ
أَحَبَّ
إِلَيْهِ
مِمَّا
سِوَاهُمَا ،
وَأَنْ
يُحِبَّ
الْمَرْءَ
لاَ
يُحِبُّهُ
إِلاَّ
لِلَّهِ ،
وَأَنْ
يَكْرَهَ
أَنْ يَعُودَ
فِى
الْكُفْرِ
كَمَا
يَكْرَهُ
أَنْ
يُقْذَفَ فِى
النَّارِ . Enes b. Mâlik
radiyallahu anh’den nakledildiđine göre Nebî sallallahu aleyhi ve sellem
şöyle buyurmuştur: “Üç haslet vardır; bunlar kimde bulunursa o kişı,
imanın tadını tadar: Allah ve Rasûlü’nü; bu ikisinden başka her şeyden
fazla sevmek. Sevdini Allah için sev­mek. (Allah kendisini küfürden
kurtardıktan sonra) küfre dönmeyi ateşe atılmak gibi çirkin ve tehlikeli

görmek.” (Buhârî, İman 9, 14, İkrâh 1, Edep 42) Rıza, gönlü zengin ve sevgiliye adamaktır. Bir başka ifade ile rızanın gönlüne sahip çıkılması, onu ağyara kaptırmaması demektir. Müslüman olduktan sonra hayatını İslâm'a ve ilme hizmetle ve hadis rivayet etmekle geçiren Ebû Hureyre hazretleri verdiği bir haberde şöyle demektedir: Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem;

“İman 157, 154, 166, 160, 1571, 1614, 1609, 1617, 1575, 1604, 1618, 1593, 1614, 1605, 1614, 1604, 1616, 1571, 1614, 1601, 1618, 1590, 1614, 1604, 1615, 1601, 1614, 1602, 1614, 1575, 1604, 1614; En güzel amel nedir, diye sordular. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem:

“1573, 1616, 1610, 1605, 1614, 1575, 1606, 1612, 1576, 1616, 1575, 1604, 1604, 1617, 1607, 1608, 1614, 1585, 1614, 1587, 1615, 1608, 1604, 1616, 1607, 1616; “Allah'a ve Rasûlüne inanmaktır” buyurdu. (Buhârî, İman 18; Nesâî, İman 1) Allah'a ve Rasûlüne inanmak, en kısa ifadesiyle 1604, 1575, 1575, 1604, 1607, 1575, 1604, 1575, 1575, 1604, 1604, 1607, 1605, 1581, 1605, 1583, 1585, 1587, 1608, 1604, 1575, 1604, 1604, 1607; demek, “şirk”i her şekilde terk edip “tevhid”e, Allah'ın birliğine gönlünü vermek, Hazreti Muhammed (aleyhisselâm)'ı Allah'ın elçisi olarak kabullenmektir. Allah'ın Rasûlünü, onun kulu Hazreti Muhammed (sav), Cibrîl'in sorusu üzerine iman esaslarını şöyle belirtmiştir:

“1575, 1604, 1573, 1616, 1610, 1605, 1614, 1575, 1606, 1615, 1571, 1614, 1606, 1618, 1578, 1615, 1572, 1618, 1605, 1616, 1606, 1614, 1576, 1616, 1575, 1604, 1604, 1617, 1607, 1608, 1614, 1605, 1614, 1604, 1575, 1614, 1574, 1616, 1603, 1614, 1578, 1616, 1607, 1616, 1608, 1614, 1576, 1616, 1604, 1616, 1602, 1614, 1575, 1574, 1616, 1607, 1616, 1608, 1614, 1585, 1615, 1587, 1615, 1604, 1616, 1607, 1616, 1548, 1608, 1614, 1578, 1615, 1572, 1618, 1605, 1616, 1606, 1614, 1576, 1616, 1575, 1604, 1618, 1576, 1614, 1593, 1618, 1579, 1616; “İman; Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, kıyamet gününe, kadere, hayrın ve şerrin Allah'tan geldiğine inanmandır. (Buhârî, İman 37; Müslîm, İman 57) 1575, 1604, 1618, 1610, 1614, 1608, 1618, 1605, 1614, 1575, 1614, 1603, 1618, 1605, 1614, 1604, 1618, 1578, 1615, 1604, 1614, 1603, 1615, 1605, 1618, 1583, 1616, 1610, 1606, 1614, 1603, 1615, 1605, 1618, 1608, 1614, 1575, 1614, 1578, 1618, 1605, 1614, 1605, 1618, 1578, 1615, 1593, 1614, 1604, 1614, 1610, 1618, 1603, 1615, 1605, 1618, 1606, 1616, 1593, 1618, 1605, 1614, 1578, 1616, 1609, 1608, 1614, 1585, 1614, 1590, 1616, 1610, 1578, 1615, 1604, 1614, 1603, 1615, 1605, 1615, 1575, 1618, 1604, 1575, 1616, 1587, 1618, 1604, 1575, 1614, 1605, 1614, 1583, 1616, 1610, 1606, 1611, 1575;

“Bugün

size, dininizi kemale erdirdim, nimetimi üzerinize ta-mamladım ve size din olarak İslâm’ı verip, ondan razı oldum.” (el-Mâide, 3) En mükemmel din olan İslam'a göre iman, her işin temeli, kabul şartıdır. İmanın temeli de tek kelime ile tevhid’dir. Tevhidin zıddı "şirk"tir. Şirk ise, Kurân ifadesiyle اِنَّالشِّرْكَلَظُلْمٌعَظِيمٌ "En büyük zulümdür." (Lokman, 13) Bağışlanması mümkün değildir. اِنَّاللهَلاَيَغْفِرُاَنْيُشْرَكَبِهِوَيَغْفِرُمَادُونَذَلِكَلِمَنْيَشَآءُوَمَنْيُشْرِكْبِاللهِفَقَدِافْتَرَىاِثْمًاعَظِيمًا "Şüphesiz Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışında kalan (günah)ları ise dilediği kimseler için bağışlar. Allah’a şirk koşan kimse, şüphesiz büyük bir günah işleyerek iftira etmiş olur.” (Nisa, 48,) Tek çare, şirki, tüm çeşitleriyle terk etmek, imana yönelmektir. İman, büyük şeref, büyük mazhariyettir. Ancak her şeyin bir adı bir de tadı vardır. İmanın tadına erebilmek, elbette daha büyük bir zevk, daha büyük bir mutluluktur. Her şeyi kendisinden öğrendiğimiz sevgili Peygamberimiz, imanın tadını alabilmenin yollarını da göstermiştir. O'nun hadislerinde, kutlu sözlerinde imanın tadı, tatlı bir deyimle حَلاَوَةَالإِيمَانِ "halâvetu'l-imân" şeklinde veya طَعْمَاْلإِيماَنِ "ta'mu'l-icirc;man" ifâdeleriyle dile getirilmiştir. Nesâî'deki bir rivâyette "halâvetu'l-imân" yerine, حَلاَوَةَالإِسْلاَمِ "halâvetül-İslâm" da denilmiştir. (Nesâî, İman 4) İmanın tadı ile ilgili, birbirine yakın manalarda gelen çeşitli rivayetlerden çıkarılabilecek netice, imanın tadına ermenin temel şartının sevgi olduğudur. Bu müşterek noktayı böylece vurguladıktan sonra şimdi imanın zevk ve tadına ulaştırıcı -hadisimizde geçen- üç hasleti tek tek ele alalım: أَنْ

يَكُونَ
اللهُ
وَرَسُولُهُ
أَحَبَّ
إِلَيْهِ
مِمَّا
سِوَاهُمَا 1. Allah ve
Rasûlü'nü, Allah ve Rasûlü'nden başka her şeyden fazla sevmek:
Her şeyden önce bilinmelidir ki, Allah ve Rasûlü'ne engin bir sevgi
duymak Hz. Peygamber'e uymak ve onun sünnetine göre yaşamakla ispat edilebilir.
قُلْ اِنْ
كُنْتُمْ
تُحِبُّونَ
اللهَ
فَاتَّبِعُو
06;ِى
يُحْبِبْكُم
15; اللهُ
وَيَغْفِرْ
لَكُمْ
ذُنُوبَكُمْ
وَاللهُ
غَفُورٌ
رَحِيمٌ “De ki: “Eğer
Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.
Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.”
(Âl-i İmran, 31) Sevgi ve rızaya dayalı temel bir tercih ve bu tercihin
sonuçlarına katlanmak, elbette işin zevkine ermek olacaktır. Zaten ulema,
“halâvet”i itaatten zevk almak, Allah ve Rasûlü'nün
hoşnutluğu uğruna meşakatlere tahammül göstermek ve bunları dünyevi
çıkarlara daima tercih etmek" olarak manalandırmaktadır. (Nevevî, el-Minhac, I, 327
-İrşâdü's-sârî kenarında-) Bu kesin ve temel tercihin hadisteki ifâdesi
مَنْ رَضِيَ
بِاللهِ
رَبًّا
وَبِاْلإِسْ
04;اَمِ دِينًا
وَبِمُحَمَّ
83;ٍ رَسُولاً "Rab
olarak Allah'tan, din olarak İslâm'dan, peygamber olarak da Muhammed'den razı olmak"tır.
Rıza; "Bir şeyle yetinmek, başka bir şey aramamak" demektir. Sevilen ve benimsenen şey,"
aslında zor bile olsa seven ve benimseyene kolay gelir. Kolay gelen şey ise rahatlıkla işlenir,
zevkle yerine getirilir. O halde "Allah ve Rasûlü'nü her şeyden fazla seven",
"onlardan razı olan" mü'mine bütün dini görevler kolay ve zevkli gelir;
tembellik ve tereddüt göstermeden her emri yerine getirir. Bu da mü'mine,
tüm düşünce ve bağların üzerine çıkma iradesini kazandırır; onu
"inanç adamı" vasıf ve eylemine ulaştırır. Çokünkü rıza,
gönünü ve özünü sevgiliye adamaktır. Bir başka ifade ile rıza

mü'minin gönlüne sahip çıkması, onu ağyâra kaptırmaması demektir. Biz buna "inançlarla barışık olmak" ve onlara tam bir güven duymak da diyebiliriz. "İmanda sadâkat” da budur.

اِنَّمَا
الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ
اَمَنُوا
بِاللهِ
وَرَسُولِهِ
ثُمَّ لَمْ
يَرْتَابُوا
وَجَاهَدُوا
بِاَمْوَالِهِمْ
وَاَنْفُسِهِمْ فِى
سَبِيلِ
اللهِ
اُولَئِكَ
هُمُ
الصَّادِقُونَ “Mü'minler, ancak onlardır ki, Allah'a ve Rasûİü'ne inandılar, sonra da şüpheye düşmediler. Malları ve canları ile Allah yolunda savaştılar. İşte imanda doğru (sâdık) olanlar onlardır” (el-Hucurât, 15) âyet-i kerîme bu gerçeği gözler önüne sermektedir. "İnandım" deyip inandıklarına karşı güvensizlik anlamına gelecek davranışlarda bulunmak zevksizliğin asıl sebebidir. Ağzının tadı bozulmuş olan insana en usta aşçılar bile tatlı bir yemek sunamazlar. Zira bozukluk içtedir. İnanç esaslarına karşı rıza seviyesinde bir güven duygusuna sahip olmayan kişi de imanından ve ibadetlerinden zevk alamaz. Bu zevksizliğin sebebini dışta arar ve hayali birtakım suçlular icad eder. Oysa asıl sebep içindeki rızasızlık, güvensizlik, bir başka deyimle kalitesizliktir. Hz. Peygamber’ın şu hadîs-i ş&erîfleri bu noktada ne kadar dikkat çekicidir: لا
يُؤْمِنُ
أحدُكم حتي
يكونَ هَواه
تبعاً لِما
جِئتُ به "Hiç biriniz, duyguları benim getirdiklerime tabi olmadıkça (imanın zevkine eren) kâmil mü'min olamaz."
 (Nevevî, Kırk Hadis, (trc.A.Naim), s.51) ،
وَأَنْ
يُحِبَّ
الْمَرْءَ
لاَ
يُحِبُّهُ
إِلاَّ
لِلَّهِ 2. Sevdiğini Allah İçin Sevmek: Sevgi, fitrî bir duygudur. Sevgisizlik mümkün değildir. Herkes bir şeyleri

sevecektir. Bir anlamda insanın gerçekteki lelik zinciri sevgisidir. Zira insana kafa, kalp ve karnından nâfuz edilebilir. Kalbi kazanılmış ya da kalbini kaptırmış insan, sevdiğinin mecnunudur. "Allah'ın sevmek", bir anlamda sevgiye, sevgiden başka karşılık tanımamaktır. Bu yüzden de imana derinlik ve zevk katmaktadır. "Allah'ın sevmek", Allah'ın sevdiğini sevmek; sevdiğini, "Allah'ı sevdiği için sevmektir." İmam Mâlik'e göre "Allah'ın sevmek İslam'ın gereklerindendir." (Nevevî, el-Minhac, I, 328 -İrşâd's-sâcir; kenarında-) Sevgide ıllıklık; yıllık; kağıt; ırmak, insan için, aklını yitirmek kadar kötü; neticeler doğurabilir. Günlük; ağyara kaptırmış bir kişi, şımarık istilasına uğramış ıllık gibidir. Hiç; bir yerinde hiç; bir kötü; şesinde huzur yoktur. İman izzetine ve mahiyetine ters şımarık bir sevgi, mîni kendi kendisini inkâr; gâfil; r. Bu ise imanı ortadan kaldırır. İman olmayınca da onun tadından bahsetmek mümkün olmaz. Hadisimiz Allah'ın sevmeyi, kalbi faziletlerle süslemeyi, tecellîye hazır hale getirmeyi teşvik etmektedir. İmanın tadı ve zevki de buradadır. 1571; 1614; 1606; 1618; 1610; 1614; 1593; 1615; 1608; 1583; 1614; 1601; 1616; 1609; 1575; 1604; 1618; 1603; 1615; 1601; 1618; 1585; 1616; 1603; 1614; 1605; 1614; 1575; 1610; 1614; 1603; 1618; 1585; 1614; 1607; 1615; 1571; 1614; 1606; 1618; 1610; 1615; 1602; 1618; 1584; 1614; 1601; 1614; 1601; 1616; 1609; 1575; 1604; 1606; 1617; 1614; 1575; 1585; 3. İmandan sonra kâfir; dâim; ateşe atılmak gibi, tehlikeli gâfil; istememek: Hadiste "imandan dâim; ile "ateşe atılmak" arasında bir bağ kurulmuş bulunmaktadır. Bu, imanın cennette, kâfir; cehennemde olduğu temel inancının bir yansımasıdır. Yani, âdî bir şekilde imansızın yerinin cehennem olduğu bildirilmektedir. Ateşte yanmayı, akli başında olan kimse istemez. Onun ne denli bir acı ve elem kaynağı olduğunu bilir. İmansızlığı da bîyle bilmek ve imana, ne pahasına olursa olsun sahip ıllık; olmaya ıllık; alışmak, onun zevkine ermek demektir. Bu, en kısa ifadesiyle, imansızlığı dâim; şımarık; aklından geçil; immemek demektir. Bir şeyin tadını ıllık; ıllık; in ondan ayrılmayı dâim; şımarık; gerekir. İmanın tadı da ona sâdî; sahip olmak isteğiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Netice olarak imanın tadını ıllık; ıllık; in hissî; değil, akli; bir sevgi ve tercihe sahip olmak gerekmektedir. Bu ise ancak Hazreti Peygamber'in yorumu ve uygulamasının ışığı altında ilâhî iradeye bağlanmakla mümkün olacaktır. Hazreti Peygamber'in sâdî; ve sâdî; dışında "imanı yaşamak" ve hele "imanın tadını tatmak" imkânı bulunmamaktadır. Yazımızı Sevgili Peygamberimizin konuya ait dualarıyla bitirelim: 1575; 1604; 1604; 1617; 1614; 1607; 1615; 1605; 1617; 1614; 1571; 1614; 1593; 1618; 1591; 1616; 1606; 1616; 1610; 1573; 1616; 1610; 1605; 1614; 1575; 1606; 1611; 1575; 1608; 1614; 1610; 1614; 1602; 1616; 1610; 1606; 1611; 1575; 1604; 1614; 1610; 1618; 1587; 1614; 1576; 1614; 1593; 1618; 1583; 1614; 1607; 1615; 1603; 1615; 1601; 1618; 1585; 1612; "Allah'im, bana, sonunda kâfir; bulunmayan bir iman ve yakî; nasî; et!" (Tirmizî, Daavât 30) "Allah'im imanı bize sevdirdi. Kalblerimizi imanla süsle! Kâfir; fıskı ve isyanı bize ıllık; ster. Bizi doğruyu bulanlardan kıl. Allah'im, bizi Mâsî; man olarak ıllık; Mâsî; man olarak haşret, sâdî; kat." (Ahmed b. Hanbel, Mâsî; III, 424) Prof. Dr.

İsmail Lütfi Ceditkan Hocanın İmanın Tadı adlı makalesinden
uyarlanmıştır.

[İslam ve Hayat, Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)